

for at kunne føre den Toldkamp, som kan kræves, hvis vi ikke skulle lide under de andres Toldbeskyttelse. Det er nemlig efter min Mening en stor Fejltagelse at tro at Beskyttelsen kun har sin Betydning, saa længe en Industri er ung og derfor skal skærmes, nej, den har sin Betydning, saa længe den er nødvendig for, indenfor ens eget Lands Grænser at give ens eget Lands Industri de samme Kaar, som dens Konkurrenter udefra have. Det er en saadan Ligestilling, vor Industri ikke har, og hvis Berettigelse jeg vil haabe, at man vil faa lidt mere Øje for, inden denne Lov har gennemløbet Rigsdagens Ting.

Chr. Reventlow: Under Behandlingen her i Salen i 1887 af et Lovforslag, der bl. a. omfattede en Udførselspræmie for dansk Sukker, udtalte det daværende Medlem for Nykøbing F. (Rasmus Claussen): „Jeg er Frihandelsmand i Princippet, men enten man er Frihandelsmand eller Beskyttelsesmand, kommer man vistnok, som Forholdene nuomstunder have udviklet sig, til at kaste begge Standpunkter over Bord, thi de gælder ikke længere end til Wandsbeck.“ Hvis denne Udtalelse var god Latin for tyve Aar siden, hvor meget mere saa ikke nu. Det er en Udtalelse uden Teori og Doktrinarisme, den er praktisk og sund, og jeg gør den ganske til min. Det er nu ikke min Mening her at ville anstille mere almindelige Toldbetragtninger, og jeg skal modstaa den i øvrigt meget store Fristelse til at komme ind paa, hvad tidligere Talere have sagt. Men jeg vilde derimod gerne have Lov til at fremsætte en Del Bemærkninger til det højst vigtige Afsnit af de foreliggende Forslag, som rummer Sukkertoldsatserne og det dermed i nøje Forbindelse staaende Forslag til Afgift af dansk Roesukker. Disse to Dele udgøre ligesom et selvstændigt Hele af de samlede Forslag. Med god Grund gjorde Bojsen i 1891 den Betragtning gældende, at Sukkerspørgsmaalet er et Hovedpunkt, et Kærnepunkt i det hele Toldspørgsmaal. Det er da ogsaa næsten som et selvstændigt Afsnit, et Afsnit af meget vidtrækkende Betydning og et Afsnit af vidtgaende Interesse til mange Sider. Jeg skal nu ikke fordybe mig i vor Sukkerlovgivnings Historie. Det vil sikkert være ærede Medlemmer bekendt, hvorledes Indførelsen af Sukkerroedyrking i Begyndelsen af 1870'erne gav Stødet til Indførelsen af en Afgift paa dansk Roesukker, og ved Loven af 1. April 1891, da den store Nedsættelse af Sukker-

tolden fandt Sted sammen med Nedsættelsen af Tolden paa Petroleum, Forhøjelsen af Ølskatten og Indførelsen af Alderdomsforsørgelsen, foretoges der jo en Revision af Told- og Afgiftssatserne for Sukkerets Vedkommende, der skabte de Bestemmelser, hvorunder vi endnu leve. At de ikke have været saa helt ilde, synes at fremgaa af, at Toldkommissionens Betænkning af 1896 ikke rørte ved dem, og at der i intet af de Forslag, der fremkom fra Folketingets eller Landstingets Side i hine paa Toldomraadet saa bevægede Tider, er gjort noget Forsøg paa at forandre ved disse Satser, og jeg vil gerne understrege, at naar der i øvrigt her stadig tales om den 43 Aar gamle Toldlov med de saligt hensovede Mark og Skilling, saa staa vi paa dette Omraade lige overfor et ret moderne Afsnit, kun 15 Aar gammelt.

Der bevilgedes gennem Loven af 1891 nogen Beskyttelse for den danske Sukkerindustri; den var dog neppe stærk nok til altid under uheldige Forhold at skærme dansk Roedyrking og dansk Roesukkerindustri lige overfor Udlandets Udførselspræmier, og jeg tror, at man, naar man nu paa dette Omraade skal se Fremtiden i Møde, heller ikke kan se bort fra, at saadanne Forhold kunne indtræde igen. Det var særlig Englands Reaktion mod disse Udførselspræmier, der affødte Brysselerkonventionen i 1902. Denne Konventions Hensigt var jo at afskaffe Staternes Eksportpræmier og umuliggøre det for Kartellerne at skabe Præmier. Der vedtoges derfor her Bestemmelser, hvorved man søgte at opnaa, at for de respektive Lande, der ere under Konventionen, maa Forskellen mellem Tolden paa indført Sukker og Afgift af indenlandsk Sukker kun være meget ringe. Det fastsattes derfor, at for raffineret Sukker, hvortil vistnok ogsaa kan regnes Raasukker, der udgaar direkte til Forbrug uden at passere Raffinaderierne, maa Forskellen paa Tolden paa indført Sukker og den indenlandske Afgift ikke være over 6 Frcs. pr. 100 Kilo eller 4,32 Øre pr. Kilo, og for Raasukker maa Forskellen ikke overstige 5½ Frcs. pr. 100 Kilo eller 3,96 Øre pr. Kilo, idet man sikkert her er gaaet ud fra, at 12 Pund Raasukker svarer til 11 Pund raffineret Sukker. Den tilladte Beskyttelse efter Brysselerkonventionen er altsaa for Konsumsukker og for Raasukker henholdsvis 4,32 og 3,96 Øre pr. Kilo.

De Forandringer i vore Sukkertoldsatser og Afgiften for dansk Roesukker, som Finansministeren nu foreslaar, tage